І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь . . .
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюз: 435-8740
— Тел. в Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIII. Ч. 94. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 21-го ТРАВНЯ 1966 10 ЦЕНТІВ — 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, MAY 21, 1966 No. 94. VOL. LXXIII.

ОСТАННІ ВІСТІ

П'ятниця 20-го травня 1966

В АМЕРИЦІ

ПРЕЗИДЕНТ ВИМАГАЄ $19.7 МІЛЬЙОНА на свердлення в земній корі. Згідно з урядовим проєктом мали б на Тихім океані 120 миль на північний схід від Гонолюлю збудувати плятформу в тому місці, де океан є глибокий на 15,000 стіп. З цієї плятформи мали б свердлити отвій на 15,000 стіп в глибину землі, пробиваючи цим способом шкурину землі. Ціла програма має коштувати $100 мільйонів, на перший рік треба $19.7 мільйона. Палатна Комісія Видатків відкинула цей проєкт, президент Джансон просить Сенат, щоб привернув цю суму. бо за ці гроші можна навчитися, як свердлити дно океану, бо треба буде в майбутньому досліджувати ресурси океанів та морів.

СЕНАТОР БАЙ НЕ ВІРИТЬ, щоб цього року Конґрес міг схвалити проєкт про зміну системи вибору президента ЗДА. В цій справі є законопроєкт Уряду про зміну колеґії електорів і проєкт сенатора Бирча Бая з Індіяни про те, щоб президента вибирали безпосередньо самі виборці. Цей сенатор заявляє, що немає виглядів на те, щоб Конґрес схвалив якийнебудь із цих двох проєктів. Сам він давніше підтримував проєкт Президента, але тепер висунув свій власний проєкт про безпосередні вибори президента, бо бачить, що урядовий проєкт не має виглядів на прийняття. Сенатор думає, що його проєкт в майбутності має вигляд на схвалення.

ПЛАТНИЧИЙ БЮДЖЕТ ІЗ ЗАКОРДОННИМИ державами мав в першій чверті цього року дефіцит в сумі $582-ох мільйонів, а в четвертій чверті 1965-го року дефіцит становив тільки $366 мільйонів, пересічний квартальний недобір в минулому році виносив $338 мільйонів. В грудні минулого року секретар скарбу Генрі Г. Фовлер плянував, що недобір у платничому бюджеті в цьому році винесе найбільше $250 мільйонів річно. Але тепер секретар скарбу навіть не думає про рівновагу у платничому бюджеті із чужими країнами, бо на це не дозволяють американські витрати на війну у В'єтнамі.

МІСТО НЮАРК В НЮ ДЖЕРЗІ ВІДЗНАЧИЛО 300-РІЧЧЯ свого існування 18-го травня. О год. 8-ій вранці дзвони в протестантських, католицьких і православних церквах скликали своїх вірних на Богослужби, а фабричні ґудки скликали робітників на працю. З Англії прибув на цю церемонію посадник місцевости Нюарк-он-Трент, бо звідтам в травні 1666-го року прибули перші імігранти на місце, де стоїть теперішній Нюарк. Територію теперішнього міста купили за товари, що вартували коло $700: 20 сокир, 20 плащів, 10 рушниць, 20 пістолів, 10 казанів, 10 мечів, 4 коци, 4 бочки пива, 50 ножів, 50 штаб олива, 20 мотик та дещо стрільного пороху. Параді по вулицях міста приглядалися коло 250,000 осіб. Місто має понад пів-мільйона мешканців.

ГАРРІ ГОЛД, КОЛИШНІЙ ШПИГУН, відсидівши 16 років в тюрмі, заявив, що плянує працювати за фахом, як медичний технік або як біохемік. Він був заарештований 23-го травня 1950, і був свідком проти подружжя Джуліюса і Етелі Розенберґів, які згинули як совєтські шпигуни, та в процесі шпигуна Мортона Собелла, який відбуває 30-річну кару тюрми за шпигунство. Сам Голд був кур'єром німецького комуністичного шпигуна Кляуза Еміля Фухса, який втік до Східньої Німеччини на польськім кораблі „Батори". Голд має 55 років, по нього виїхав 49-річний брат Джозеф, а вдома чекав на нього 86-річний батько Семюел. По Голда їздив до тюрми і його адвокат Оґестус Беллард із Філядельфії, Па.

У СВІТІ

НА РАДІ БЕЗПЕКИ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ ведуться тепер дебати над справою Родезії. Азійсько-африканські країни зголосили нову скаргу проти білорасистського уряду Родезії, який проголосив був 11 листопада мин. року самовільно незалежність тієї британської колонії. Три африканські члени Ради Безпеки — Ніґерія, Уґанда і Малі — невдоволені, що британський уряд відновив у Лондоні переговори з делеґатами родезійського прем'єра Ієна Сміта та домагаються рішучих санкцій проти Родезії.

МІЖ БРИТАНІЄЮ І ЕСПАНІЄЮ ВЕДУТЬСЯ ПЕРЕГОВОРИ щодо дальшої долі Гібральтару, який є в британському посіданні від 1713 році та становить одну з останніх британських морських фортець у світі. Еспанія віддавна зголошує претенсію щодо повороту Гібральтару, що є південним шпилем Піренейського півострова, під еспанську суверенність. Тому, що ці обидві держави не хочуть погіршення взаємних відносин — прийде, мабуть, до компромісу.

ФРАНЦІЯ НЕ ПОГОДЖУЄТЬСЯ з становищем Західньої Німеччини в справі залишення французьких двох дивізій і двох летунських ескадриль в Західній Німеччині після свого виступлення з з'єднаної збройної сили членських держав Атлантійського Союзу (НАТО). Німеччина хоче, щоб Франція зобов'язалась, що ті французькі війська в Німеччині на випадок війни автоматично входять у збройну силу НАТО та що вони під час миру підлягають німецькому суверенітетові. Тому ця справа ще не поладнана.

УРЯДУЮЧИЙ ПРЕМ'ЄР МАЛЯЙЗІЇ АБДУЛ РАЗАК ЗАЯВИВ, що він в кожному часі і в кожному місці готов явитись на розмову з індонезійським міністром закордонних справ д-ром Маліком. Прем'єр, князь Абдул Рахман, хворий. Малік заявив недавно готовість Індонезії поладнати мирно конфлікт з Маляйзією, що їй індонезійський президент Сукарно погрожував був „знищенням". Таким чином настали поважні шанси, що той загрозливий південно-азійський конфлікт буде зліквідований.

АМБАСАДОР ЗДА В КАЇРО ЛУШІЮС БАТТЛ ЗАДЕМОНСТРУВАВ проти Алексея Косиґіна, не явившись на його промову у єгипетському парляменті ані на летовищі при відлеті Косиґіна до Москви. Косиґін порівняв був в одній з своїх промов в Єгипті поведення Америки у В'єтнамі з „Гітлером". Хоч у спільному єгипетському комунікаті з нагоди від'їзду Косиґіна атаковано західні держави за В'єтнам, Родезію, Савді Арабію, „колоніяльну підривну роботу в Африці" та атомові амбіції Західньої Німеччини, проте назагал той комунікат був ще „лагідний".

ІЗРАЇЛЬ КУПУЄ В ЗДА ДЖЕТОВІ БОМБОВИКИ. В цій справі конферував у Вашинґтоні ізраїльський міністер закордонних справ Аббас Ебан. Скільки бомбовиків ЗДА продадуть Ізраїлеві та які саме — не виявлено, але сказано тільки, що це діється задля збереження рівноваги сил на Середньому Сході. Ізраїль не протестував, коли ЗДА продали джети Иорданії і Савді Арабії.

26-ТА КОНВЕНЦІЯ УНС ЗБІЛЬШИЛА ГОЛОВНИЙ ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ НА ДВОХ ЧЛЕНІВ

У четвертому дні нарад вичерпано дебати і відповіді над звітами, схвалено цілий ряд змін і поправок у статуті та обрано кандидатів на головних урядовців

Шикаґо. — Головний Екзекутивний Комітет УНСоюзу складатиметься тепер із головного предсідника, трьох заступників головного предсідника, при чому одним із них буде репрезентант УНС з Канади, одного члена Екзекутиви для спеціяльних доручень, головного секретаря і головного касира — так вирішила 26та Конвенція УНСоюзу у четвер 19 травня у четвертому дні своїх нарад. Ці та ряд інших змін запропонувала очолювана д-ром Василем Палідвором Статутова Комісія.

У тому ж дні нарад вичерпано дискусію над звітами та відповіді звітодавців. Відповіді на запити і завваги в дискусії попереднього дня продовжували члени Головної Контрольної Комісії, головні радні та гол. редактор „Свободи". Після того Конвенція однодушно прийняла звіти та схвалила абсолюторію для Головного Уряду.

Голлівудські артисти вітають Конвенцію УНС

Під час нарад в четвер 19 травня ц.р. 26-ту Конвенцію вітали присутні на залі, як гості, два відомі голлівудські артисти українського роду — Джек Пеленс (Володимир Палагнюк) та Майк Мазуркі (Михайло Мазуркевич). Обидва вони, представлені каліфорнійським делеґатом на Конвенцію Миколою Новаком, почали свої привітання українською мовою, згадуючи своє українське походження та бажаючи успіхів Конвенції. Вони коротко інформували про заснування в Голлівуді окремої фільмової корпорації для накручення фільму про гетьмана Івана Мазепу з участю головних артистів українського роду.

Вибір кандидатів на головних урядовців

Після уділення абсолюторії дотеперішнім членам Головного Уряду та схвалення змін і поправок до статуту УНС, які негайно увійшли в дію, відбувся вибір кандидатів на головних урядовців. Вибір переводила Виборча Комісія під проводом о. Богдана Смика, який попереднього дня, забираючи голос у дискусії, висловив свою радість з приводу того, що після довголітньої перерви в Конвенції УНСоюзу бере участь український католицький священик. Після поданих о. Б. Смиком інформацій про систему вибору кандидатів, кожний із повноправних делеґатів одержав спеціяльну картку (бальот), на якій виписував імена своїх кандидатів на поодинокі становища в Головному Уряді. Так виповнені картки делеґати опісля вкидали до замкненої урни.

Під час правиборів на замкненій залі могли бути тільки конвенційні делеґати. Вибір кандидатів на головних урядовців відбувся пізно увечері і вислід цих правиборів буде проголошений в п'ятому дні нарад в п'ятницю 20-го травня.

Нічна сесія

Продовження і закінчення дебат над звітами та відповіді звітодавців, схвалення змін та поправок до Статуту, вибір кандидатів на головних урядовців — виповнили дві сесії четвертого дня нарад 26-ої Конвенції УНС і тому, що на порядку нарад залишилося ще багато важливих справ, Президія Конвенції вирішила відбути нічну сесію. Під час цієї сесії започатковано дебати над внесеннями, резолюціями і рекомендаціями для дальшої діяльности і добра організації. Проводили нарадами на зміну предсідник Конвенції адв. Іван Флис і його два заступники: д-р Богдан Гнатюк із Філядельфії та Василь Дідюк із Торонта.

Нагороди за успіхи

Перед закінченням полудневої сесії в четвер 19 травня ц.р. головний секретар д-р Ярослав Падох проголосив, що за два тижні перед Конвенцією конвенційні делеґати та відділові секретарі й організатори УНС здобули надзвичайний організаційний успіх, приєднавши в тому часі сімсот сорок й одного (741) члена для УНС. Це завершило організаційну кампанію, яка своїм успіхом перейшла всі сподівання. Ціллю цієї кампанії було приєднання у передконвенційному часі цього року бодай 2 000 членів, а здобуто 2 700 нових членів. Головний Екзекутивний Комітет нагородив спеціяльними відзначеннями 104 делеґатів, які в цій кампанії здобули вийняткові успіхи. Шість делеґатів пп. В. Дідюк, І. Одежинський, Д. Попадинець, К. Сачко, Ст. Гавриш та В. Гірняк одержали золоті відзнаки. Срібними відзнаками були нагороджені — д-р Р. Голіят, І. Петрунцьо, М. Ткачук-Ніколс, Анна Дубас, Марія Душник, А. Копистянський, проф. Р. Чучкевич, М. Нич, П. Дяків та І. Гевриик. 80 інших делеґатів нагороджено бронзовими відзнаками.

Уряд не плянує покликувати молодь до цивільної служби

Вашинґтон. — Представники Уряду президента Джансона негайно старалися вже 19-го травня відсепаруватися від заяви секретаря оборони Роберта МекНамари про те, що вся американська молодь повинна два роки працювати для загального добра у збройних силах ЗДА або в якійсь цивільній організації, такій як Корпус Миру або Корпус Праці. МекНамара промовляв у Монтреалі, Канада, 18-го травня. Представник Білого Дому заявив, що немає жадного законопроєкту в справі обов'язкової цивільної служби молоді, і що в дійсності секретар оборони нічого нового не говорив в своїй прмові. Зі заяв представників Білого Дому виходить, що МекНамара говорив у своїм власнім імені а не був представником Уряду, коли виголошував промову на зборах Товариства Часописних Редакторів. МекНамара вказував на те, що тільки незначна частина американської молоді праґне для своєї країни в рядах збройних сил, а велика частина молоді не може скласти жертви зі своєї праці, бо немає до цього нагоди. Тому треба б і її покликувати до цивільної служби, де вона могла б працювати для добра цілої країни. В конґресових колах почали думати над тим, чи не можна б змінити закону про обов'язкову військову службу, щоб вона була справедливіша у відношенні до молоді. Але з Білого Дому заявляють, що немає пляну вносити новий законопроєкт в цій справі. Урядові представники заявляють, що МекНамара не підкреслював того, щоб законно змушувати молодь брати участь в цивільній службі, тільки говорив про те, що треба б якось вможливити молоді працювати для громадянства.

У Південному В'єтнамі погіршилась політична ситуація

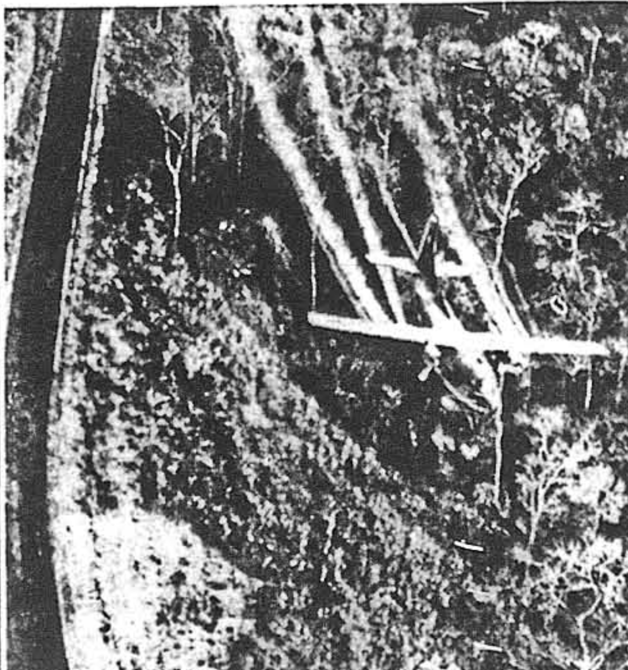
Сайґон. — У Данангу, що його кілька днів тому обсадили вірні центральному урядові прем'єра Нґуєна Као Кі війська, прийшло в четвер 19 травня до стрілянини між державним військом, яке окружило широким колом дві великі буддистські паґоди, та збунтованими вояками, які підтримують опозиційний рух буддистів і забарикадувались у тих паґодах. Прем'єр Као Кі зажадав, щоб буддисти видалили з паґод збунтованих вояків та загрозив атакою проти паґод, — буддисти відповіли, що в такому випадку вони спалять паґоди разом з усіма тамошніми людьми. У тих четверґових сутичках згинуло 6 осіб і кількадесять було ранених. Видатний буддистський провідник Тіч Тієн Мінг запропонував, щоб на місце прем'єра Нґуєна Као Кі прийшов емеритований генерал Тран Ван Дон, який очолив був уряд після упадку і насильної смерти президента Нґо Дінг Дієма в 1963 році Однак прем'єр Нґуєн Као Кі не задумує уступати та погрожує, що він силою здавить опозиційний проти нього рух. Американські кола у Сайґоні запропонували, щоб прем'єр Нґуєн Као Кі стрінувся безпосередньо з надзвичайно впливовим опозиційним генералом Нґуєном Чанг Ті, який був членом керівної військової хунти та командантом 1-го південно-в'єтнамського армійського корпусу. поки Нґуєн Као Кі не звільнив його з того становища, злякавшись його суперництва. Названий генерал, який перебуває в центрі опозиційного буддистського руху в місті Гуе, заявив, що він готов на таку зустріч та на розмову про можливість мирної злагоди конфлікту, але вимагає, щоб спершу уряд привернув йому командне становище, яке йому відібрали. За американськими коментарями — ситуація погіршилась тому, що обидві сторони одна до одної настільки озлобились і втратили довір'я, що трудно знайти площину для їхнього порозуміння. Можливо, що з басадора Генрі Кебота Лаприїздом з Вашинґтону амджа, справа поправиться, з уваги на його персональний авторитет у південно-в'єтнамських колах.

На бойовому фронті записано атаку північно-в'єтнамського реґулярного війська, силою одного куреня, проти найбільш на північ висуненої південно - в'єтнамської прикордонної станиці. Атаку відбито після того, як наспіла летунська допомога. В центральній частині Південного В'єтнаму, недалеко міста Анхе частини Першої кавалерійської дивізії силою трьох куренів звели бій із сильними повстанськими відділами. На бойовищі нараховано згодом 65 вбитих комуністів. Зливні дощі перешкодили більшим летунським операціям проти Північного В'єтнаму.

Совєти озброюють цивільне населення

Москва. — Совєтський уряд проголосив, що він переводитиме посилений військовий вишкіл цивільного населення, щоб „відповісти вимогам теперішнього часу". У дотичному декреті кажеться, що масовий військовий вишкіл цивільних осіб потрібний „задля скріплення оборонної здатности країни, збільшення чуйности всіх совєтських людей та вишколення їх до постійної готовости боронити свою вітчизну". Цей військовий вишкіл спонзорований ніби-то „добровільною" окремою організацією „допомоги армії, авіяції і морській фльоті", але — очевидно — ця організація покликана до життя державно - партійними чинниками, ними зорганізована, керована і фінансована. Військовий вишкіл цивільних осіб охоплюватиме в першу чергу науку стріляння, орудування легкою стрільною зброєю, пільотування і парашутництва, як теж способів, як вести пропаґанду між військовиками. Генеральний секретар компартії СССР Леонід Брежнєв, який тепер перебуває у Владивостоці, заявив у тамошній промові, що „збройне поготівля та найвища військова здатність найбільш потрібні в теперішній міжнародній ситуації". Очевидно, він лаявся проти Америки, обвинувачуючи її передусім в „жорстокості й цинізмі" на терені В'єтнаму.

ДІЇ ЛЕТУНСТВА У В'ЄТНАМІ

Протидіючи загрозі комуністичної засідки — американський літак летить вздовж шляху, яким буде просуватися американське військо. Літак розпилює газ, який нищить рістню, але не шкодить життю й здоров'ю людей та звірят. Все ж — той газ внеможливлює зосередження ворожих сил в джунглі, що її перетинає дорога.

В Івано-Франківському судитимуть чотового УПА Олексу Чумака-Гриву

Ню Йорк. — Згідно з повідомленням бюлетеню „Вісті з Прологу", одержаним із достовірних джерел на Україні, в Івано - Франківській області УССР має відбутися суд над колишнім старшиною Української Повстанської Армії чотовим Олексою Чумаком - Гривою. У зв'язку з заповідженим процесом, у квітні ц.р. в Микуличині, Надвірнянського району мало відбутися публічне віче, на якому виступали члени партійного райкому і засуджували „антинародню суть українського буржуазного націоналізму." Вони також перестерігали присутніх селян в тому, що деякі члени підпілля все ще живуть „і держаться своєї ідеології, та продовжують очорнювати радянську дійсність." Під кінець віча, присутні мали прийняти резолюцію, в якій „просили" радянські судові власті строго покарати чотового Гриву.

В околицях, де діяв чотовий Чумак-Грива, УПА вела бої з червоними партизанами під проводом Ковпака. Там, в 1943 році згинув м.ін. політкомісар Семен Руднєв. Чотового Чумака-Гриву обвинувачують в тому, що він 5-го квітня 1944 р. в селі Космач, Косівського району вів бій, в якому згинули радянські розвідчики й парашутисти.

Урочиста Наукова Конференція НТШ на пошану Івана Франка відбудеться 28-го травня

Ню Йорк. — Як вже повідомлено в пресі, Наукове Товариство ім. Шевченка в ЗДА та його Філологічна Секція вшановують 110-річчя народин та 50-річчя смерти нашого Великого Каменяра, дійсного і почесного члена НТШ — Івана Франка, Урочистою Науковою Конференцією. Ця Конференція відбудеться в суботу, 28 травня ц. р., при чому перша частина почнеться в годині 10:30 перед полуднем, а друга частина — в годині 3:30 по полудні, в авдиторії Українського Інституту Америки, 2 Схід 79 вулиця в Ню Йорку.

Конференцію відкриє святочним словом голова НТШ, проф. д-р Р. Смаль-Стоцький. Перед полуднем доповіді виголосять: проф. д-р М. Стахів „До суспільно - політичного світогляду і політичної діяльности Івана Франка", проф. д-р П. Ковалів „Іван Франко і українська літературна мова", проф. д-р В. Лев „Іван Франко і слов'янські літератури".

Пополуднева частина Конференції пічнеться в годині 3:30 п. п. Доповіді виголосять: проф. д-р М. Андрусяк „Іван Франко та історичні концепції М. Грушевського", проф. д-р Я. Славутич „Соборницькі мотиви в поезії Івана Франка", професор д-р В. Безушко „Іван Франко — літературний критик" д-р М. Вацик „Поема „Мойсей" Івана Франка", д-р О. Домбровський „Біблійна символіка в „Мойсею" Івана Франка", проф. мґр В. Т. Жила „Франко — ономаст", проф. д-р К. А. Меннінґ „Іван Франко — письменник, журналіст і вчений" (анґлійською мовою). Цю сесію закриє ред. І. Кедрин - Рудницький. Кожна доповідь передбачена на 15-20 хвилин.

Друга Сесія Урочистої Наукової Франківської Конференції відбудеться в листопаді 1966 р.

Обрано нову управу „Фундації Ол. і Т. Кошиців" у Вінніпеґу

Вінніпеґ. — З ініціятиви Освітнього Комітету Кредитової Кооперативи „Карпатія" в Вінніпеґу відбулися збори фундації ім. Ол. Кошиця в приміщенні „Карпатії". Звіт про дотеперішню діяльність цієї найстаршої української фундації цього роду, бо оснований в 1950 році — склав інж. В. Топольницький. За п'ятнадцять років діяльности Фундація придбала на „залізному фонді" коло 1.500 дол. До завдань фундації належатиме піддержка української музичної культури, стипендії для студентів музикології, видавання музичних творів, тощо. На зборах рішено перейменувати дотеперішню „фундацію ім. Ол. Кошиця" на „Фундацію Олександра й Тетяни Кошиців", щоб цим вшанувати пам'ять професора й недавно померлої його дружини, як відданих працівників на полі української музичної культури. До нової управи цієї Фундації ввійшли: проф. Яр. Рудницький — голова, інж. В. Топольницький — секретар-скарбник, п. Вол. Климків і пані Ольга Войценко з Вінніпеґу та п-на Люба Жук із Монтреалю, як члени Управи. Нова управа має опрацювати статут фундації та збирати дальші фонди на її розбудову. На засіданні Дирекції „Карпатії" дня 16-го травня 1966 прийнято до відома звіт про збори „Фундації Ол. й Т. Кошиців" та рішено продовжувати збирання фондів на окреме конто „Карпатії" в Вінніпеґу.

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ

ШОСТЕ ЧИСЛО „КОНҐРЕСОВИХ ВІСТЕЙ"

Ню Йорк, Н. И. — Появилося шосте число (ч. 3 цього року) число україномовного бюлетеню УККА, „Конґресові Вісті". На зміст цього 16-ти сторінкового числа складаються: стаття касира УККА, д-ра Я. Падоха, заклик УККА відзначити 50 роковини смерти Івана Франка, повний список членів „Конґресових Клюбів" за 1965 рік (громадян, які вплатили до УН-Фонду 25, 50, 100 чи більше долярів), точний звіт із минулорічної збірки Національного Датку, посмертні згадки по бл. п. Василеві Мудрому та бл. п. д-рові Б. Калині, інформація про проведення роковин Актів 22 січня в 1966 році у ЗДА та інший матеріял

ВИКЛАДИ УНІВЕРСИТЕТУ УКРАЇНОЗНАВСТВА

В суботу, 21. травня 1966 року в годині 3-ій по полудні відбудуться в залі НТШ, 302 Вест 13 вулиця в Ню Йорку — чергові виклади Університету Українознавства НТШ та закінчення акад. року 1965-66. Лекції читатимуть : мґр Л. Храплива на тему „Новіша українська література" (1 година) та проф. д-р К. Кисілевський на тему „Лексика української літературної мови в сучасному і минулому" (2 години).

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.

Передплата: На рік $12.00; на пів року $6.25; на три місяці $3.25. В Джерзі Сити і закордоном: На рік $14.00; на пів року $7.50; на три місяці $4.00. Для членів УНСоюзу, чоловіків і жінок — 65 центів місячно. За кожну зміну адреси платиться 10 центів. Чеки і money orders виставляти на: "Svoboda".

Статті, підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

В обороні вояка

Заввага сенатора Дж. В. Фулбрайта в його промові з 5 ц. м., що американські вояки обернули столицю Південного В'єтнаму, Сайгон, в „американський публічний дім", спричинила гостру реакцію збоку в'єтнамських та американських речників. В'єтнамці добачили в тій заяві образу їхньої національно-культурної самобутности, що має за собою 4000 років, з них тисячу років китайської і сто років французької окупації, — американські ж опозиціонери сенатора Фулбрайта закинули йому просто незнання фактів із кривдою для американського вояка.

У тижневику „ЮС Нюз енд Ворлд Ріпорт" з дати 23 травня ц. р. знаходимо статтю „Як американські війська поводяться у В'єтнамі". Насправді — порушення законів американськими вояками у В'єтнамі рідкіші, аніж будь-де у світі. Нічне життя у Сайґоні з його 2.500.000 населення мало привабливе: американські вояки нарікають, що в сайґонських розвагових домівках брудно, напої страшенно дорогі, приміщення тісні. Тому вони воліють чекати на відпустку і проводити її в Сіямі, Японії чи на Філіппінах.

Зате американські вояки виявляють надзвичайну й подивугідну активність у ділянках культурній, харитативній та медичній між місцевим населенням. Ось лише кілька фактів з-посеред великої кількости, які могли б заповнити цілу книжку:

Третє морське парашутне з'єднання взяло під свою опіку 14 міст і сіл, де допомагало в лікуванні 13.000 хворих, розділило між населенням 11.289 фунтів харчів та одягу і влаштувало три концерти. Силами цього з'єднання збудовано школу й шпиталь, які забезпечено літературою, переведено вишкіл медичного персоналу. Перша й друга бриґади 1-ої кавалерійської дивізії зорганізували 19.350 робітників, яким активно допомагали у відбудові зруйнованих домів, займались 19.960 хворими, опікувались табором в'єтнамських скавтів, розподілили 380 фунтів одягу, 950 фунтів харчів, 450 брусків мила. Вони вели курси для медичних сестер, курси англійської мови для понад ста осіб та курси гігієни. 11-та летунська група й 8-ий та 70-ий інженерські курені зорганізували вишкільні курси дентистики та гігієни і, зокрема, займалися прокаженими. В обширі 3-го корпусу вояки опікувалися 1.305 хворими в 9-ох місцевостях, збудували спортовий майдан, понаправляли місцеві шляхи, вели кляси англійської мови. В обширі 4-го корпусу, крім активної медичної та харчової допомоги, вояки збудували нову торговицю, направили міст і проклали шлях на 12 миль довжини. А все це сталося — впродовж тільки одного тижня, водночас із бойовими операціями. Сума таких дій за ввесь період в'єтнамської війни — гігантська.

Очевидно, не все світле, не все успішне. Є й тертя, інциденти, непорозуміння. Але, видно, що й сам сенатор Дж. В. Фулбрайт зрозумів, що вчинив кривду воякам, бо згодом виправдувався перед журналістами, що ту заввагу зробив на основі репортажів „деяких поважних часописів і журналів". Проте, додав, він не думав очорнювати хоробрих молодих американців у В'єтнамі. Заява сенатора Фулбрайта з 5 травня ц. р. доказує тільки відому правду, що треба бути дуже обережним з висловлюванням тверджень про таку поважну справу, як поведінка вояків під час війни.

„Зелена Европа"

У Брюсселі, в Бельгії, після довгих нарад народилась „Зелена Европа". Міністри закордонних справ шести держав — Франції, Німеччини, Італії, Бельгії, Голляндії та Люксембурґу — дійшли, врешті, до порозуміння в справі фінансування сільськогосподарського ринку. Договір викликав велике вдоволення передусім у Франції, бо це ж Франція заблькувала була схвалення цього договору, коли 30 червня минулого року виступила з Европейського Спільного Ринку. Підписаний договір вважається великою перемогою особисто президента де Голля, бо прийнято договір майже в тому самому вигляді, в якому де Ґолль його пропонував.

Новий договір дозволяє провадити вільну торгівлю сільськогосподарськими продуктами на терені держав Спільного Ринку, починаючи від 1-го липня 1968 року. Починаючи з того самого дня, він звільняє також промислові продукти від тарифових зобов'язань. Відтепер можна буде продовжувати розмови про загальне обниження тариф, що були перервані у Женеві з уваги на непорозуміння в самому Европейському Спільному Ринку.

Вдоволення Франції самозрозуміле. Вся критика, що їй піддається режим президента де Голля, базується головно на його політиці у відношенні до країн Західньої Европи. Недарма де Голль негайно скликав нараду свого кабінету і ґратулював членам французької делеґації за переговори у Брюсселі. Прем'єр Помпіду спеціяльно підкреслював затверджену вимогу про одноголосні ухвали держав-членів Спільного Ринку, замість ухвал, прийнятих більшістю членів: це дає запевнення Франції, що не буде ніякої ухвали проти її волі.

Франція — це головний доставець сільськогосподарських продуктів між країнами Европейського Спільного Ринку, і вона найбільше зацікавлена „Зеленою Европою". Правда, французька економіка ще не підготовлена до конкуренції. Її треба модернізувати, треба підвищити інвестиції в підприємства, об'єднати малі підприємства у концерни, придатні для міжнародних операцій. Та французькі сільські господарі, головно рільники Бретані, які згідно з договором дістануть фонди на розбудову нерозвинених сільських районів, дуже вдоволені новим договором.

Вдоволені й інші держави. Західня Німеччина, яка на час бойкоту Спільного Ринку Францією перебрала була провід цієї організації, вважає новий договір за найважливішу умову для повної її реалізації. Також у Вашинґтоні говорять про цей договір, як про великий крок уперед, і передбачають успіхи в переговорах про обниження тариф у Женеві. Господарське договорення у Брюсселі є також значним поступом в порозумінні між народами Західньої Европи.

ЛЮДИНА ЧИ МАШИНА

Цифра понад 49.000 убитих у минулому році на американських шляхах надто висока, щоб керівні державні чинники та широкі кола народу не затривожились. До поважної призадуми над цією проблемою спричинились окремі приватні особи, як, наприклад, Ралф Нейдор, автор книжки „Загрожений при кожній швидкості", яка стала „бестселером", члени Конґресу та різні державні й приватні установи, пов'язані з проблемами публічної безпеки.

Донедавна мало - хто думав про саме авто, як джерело катастрофи, себто про хиби його конструкції й механічні недоліки, а всю вину за катастрофи скидувано на мотористів, на водіїв. Поліція, досліджуючи причини катастрофи, записувала тільки дві механічні хиби: погані гамульці та відсутність світел, — і обидві відносила теж на рахунок недбальства водія.

Однак, наведений вище автор, який став неначе головним прокуратором, що обвинувачує автомобільних промисловців у нехтуванні безпеки, або професор медичної школи Гарвардського університету д-р Роберт С. Буксбавм, твердять, що механічні хиби автомобілів, які існують від моменту випущення їх з фабрик, стають причиною великої кількости катастроф із багатьма людськими жертвами. По цій лінії пішло переслухування в Конґресі, проведене під енерґійною кермою сенатора Абрагама Рібікоффа з Коннектикату. Також Аеронавтична Ляборaторія університету Корнелла приєдналась до погляду, що постійні структуральні хиби авта, не рахуючи спорадичних вад при випуску авт на продаж, з вини надто поквапної і надто поверховної контролі випродукованих машин, стають причиною важких каліцтв — від 4-ох до 36 відсотків усіх нещасливих випадків.

На іншому становищі став президент Крайової Ради Безпеки Говард Пайл, який на згаданій конґресовій Комісії твердив: „Невідповідне керування автом стає причиною яких 90 відсотків катастроф... Алькоголь є чинником у яких 50% автомобільних катастроф... Механічні дефекти, що їх годі добачити при зовнішньому обслідуванні поліцією, є спричинцем у яких 10-ох відсотках катастроф".

Автомобільні промисловці, боронячись проти закидів у недбальстві і легковажному трактуванні безпеки продукованих машин, наводили факти, що вони самі, чотири великі автомобільні продуценти в Америці, з-посеред 47 мільйонів автомобілів, випродукованих від 1959 року, стягнули з ринку 8,700.000 авт. Правда, не можна перевірити, скільки автомобілів із механічними хибами „від їх народження" були вже продані.

Цікаво, що між отими автами були майже всі відомі марки, від найдешевших, як шевролети, корвейри, шевелси, але також понтіяки, олдсмобілі, бюїки, ба навіть кадилляки деяких річників. Це все продукти Дженерал Моторс. Те саме стосується фордівських авт — форда, фалькона, ферлена, комета, метеора, а з дорогих авт меркура й навіть лінкольна. З автомобілів Крайслера перевірено додатково плимути, фюрі, даджі і крайслери, а з автомобілів Амерікен Моторс — классіки й амбасадори типу ремблерів. Додаткова перевірка з відповідними коректурами стосувалася від кількох до кількадесятьох тисяч з кожної названої марки впродовж останніх сімох років. Але виявлення такого великого числа дефектів було обосічне: з одного боку неначе оправдувало продуцентів від закиду в недбальстві, а з другого вказувало, що Нейдер має рацію, коли твердить, що „при кожній швидкості" загрожує небезпека: отож не від водія, не від людини залежить безпека на американських шляхах, а передусім від якости машини.

Стенфордський Дослідний Інститут не зовсім погоджується з такою тезою. Він признає, що треба продукувати „безпечніші" авта, але ставить це аж на 4-му місці своїх порад у широкому звідомленні п. з. „Драстичні заходи для зредукування автомобільних катастроф". У тому звідомленні з дослідів, переведених над рухом на американських шляхах, він ставить на перше місце проблему — швидкости. Названий Інститут твердить, що надмірна швидкість спричинює половину всіх катастроф. Тому він радить обмежити дозволену максимальну швидкість на супергайвеях до 50 миль, а на інших — до 40 миль. Далі:

Треба збільшити число поліцистів на шляхах і збудувати цілу могутню систему радарної контрольної сіті коштом 3-ох більйонів дол., щоб не допускати до нехтування урядово дозволеної швидкости. Треба підвищити найнижчий вік кандидатів на водіїв до 21 року і заборонити керування автами водіям вище від 70 років. Треба будувати нові шляхи й перебудувати існуючі під кутом безпеки, треба заводити однонапрямний рух, скасувати пункти перетинання шляхів, заступаючи їх довкільними об'їздами, — будувати віядукти для пішоходів. Треба, врешті, сприяти засобам масової транспортації людей, себто залізницям і літакам, відтяжуючи автомобільні шляхи. Стенфордський Дослідний Інститут твердить, що коли суворо зреалізувати цей плян, то можна на 90 відсотків зменшити смертність в автомобільних катастрофах. А втім, самі автори цього пляну признають, що ледве чи можна його перевести, не тільки з огляду на спротив мотористів, але й головно з огляду на гострі протести вантажних та автобусових компаній, які при такому драстичному обмеженні швидкости руху втратили б конкуренційні шанси супроти залізниць і літаків. Ледве чи можливо обмежити вік водіїв до 21-70 років, бо було б забагато протестів збоку молоді і старших осіб. Але найтрудніше було б дістати від Конґресу більйони на таку програму.

Однак, неможливо й залишити теперішній стан, бо тоді треба рахуватися з тим, що при такому зрості катастроф, як вони були в рр. 1961-1964 — у 1985 році 220.000 осіб згинуть на американських шляхах. Тому треба сподіватися, що незабаром появляться в цій справі закони із загостреними вимогами як супроти автомобільних продуцентів, так і супроти мотористів. Треба зрушити з байдужности цілу націю, половина якої має дозвіл керувати автом (95 мільйонів у 1965 р.), і перевести загальну мобілізацію всіх сил та спроможностей на війну проти — смерти на шляхах.

Людмила Коваленко

ЗУСТРІЧ З УКРАЇНОЮ

Harold Lamb: "THE CURVAD SABER", The adventures of Khilt the Cossack. Doubleday & Co, N.Y. 1964.

Я бачила цю книжку на поличках бібліотеки кілька разів, і вона притягала мою увагу дивною обкладинкою, на якій була і крива шабля, як у заголовку, і ікони, і орієнтальний килим. Але книжка була товста, а я саме працювала над третьою частиною своєї трилогії і не могла приділити багато часу на читання. Та нарешті не встояла і взяла книгу до рук, розгорнувши її на першій сторінці. І на першій же сторінці зустрілась з Україною, коли прочитала:

„Хілт їхав сам - один, як він їздив, відколи покинув Січ, де козацькі провідники сказали, що він уже застарий, щоб маршувати з арміями України". Після цього я глянула на самий початок і побачила, що цей козак Хілт приїхав до Астрахані, де по вулицях спали п'яні козаки, але вже не козаки Запорозької Січі, але якісь інші. Можливо, що автор мав на увазі казахів з теперішнього Казахстану.

В усякому разі, зовнішній вигляд Хілта відповідав тому, як ми уявляємо собі запорожця: одягнутий він у „свіца", як, очевидно, називає Ламб українську свиту. На голові в нього сидить набакир каракулева шапка, а дорогі сап'янові чоботи висмарувані брудом, щоб показати зневагу до зовнішнього вигляду. Коли пізніше, в ході фантастичних пригод, Хілтові пропонують зректися віри, він відповідає гордо:

„Собака зрікається своєї віри, але козак не відкине Бога і Православної Церкви. Так, я християнин!"

Хілт має криву шаблю, на якій є таємничі написи в дивній мові. Він каже:

„Цю шаблю дав мені батько!" — при чому Ламб так і виписує латинськими літерами це слово „батько".

В наступному оповіданні ця шабля відіграє вирішальну ролю, бо виявляється, що напис на ній говорить про походження Хілтового роду від самого Чінґіс-хана. Він переживає неймовірні пригоди, перемагаючи всіх і все, а головним чином китайців, які воюють проти татар (очевидно — монголів), що мандрують пустелями Ґобі, біля озера Байкалу та біля „Хозарського моря" — очевидно, Каспійського... Там є таємничі племена, що живуть у печерах, і в печерах же лежать скарби Чінґіс-Хана, труна якого висить між двох золотих слонів... Там є надзвичайно гарні жінки, але Хілт - козак жінками не цікавиться і тільки, як лицар, рятує їх в біді...

В дальшому оповіданні Гаролд Ламб представляє Хілта - козака вже як хана над татарами, яким загрожують войовничі калмуки. Ця пригода відбувається вже в Сибіру, над річкою Тулою (!), при чому Хілт-козак, він же татарський Ха-Хан, їде шукати якута-мисливця, що приводить його до покинутого замку на скелі, де — знову ж в печері — його зустрічає старий православний священик Атаґон, якого колись давно Хілт бачив у монастирі св. Духа.

Але, звичайно, Гаролд Ламб зараз же вплутує сюди азійську таємницю: цей Атаґон, або священик Іван, був спадкоємцем володаря в Азії, якого знайшли місіонери і який охороняє тепер скарби і дивних звірів. Принаймні, так чув про нього Хілт - козак. Далі, виявляється, що вони обидва мали рацію: Атаґон показує Хілтові православну церковцю, в якій усе від хреста до найменшої дрібниці зроблене з дорогоцінного каменю, ікони прийшли з Константинополю, а в золотих скриньках лежить клаптик одягу св. Павла і волосок св. Хоми.

В душі Хілта відбувається боротьба: його життя, як козака, вже минулось, тепер він керує ханами, яким обіцяв здобути ці скарби. Той, хто хотів би знати, чим ця боротьба скінчилась, мусить сам прочитати книжку. Але можу сказати, що, як і завжди, Хілт - козак вийшов переможцем.

В цій книжці читач зустрінеться з мисливцем - сибіряком, який може викликати звірів і керувати ними. Хілт знаходить шоломи християнських лицарів, а пізніше опиняється в Тибеті, примандрувавши туди з своїми „кибитками" вже не як Хілт - козак, прозваний Вовком, а як Ха-Хан. Він хоче говорити з Далай - Ламою, який робить усе, щоб підступом знищити татар Ха-Хана... Країни, міста і народи змінюються в книжці немов у калейдоскопі, але Хілт - козак, прозваний Вовком, стоїть в центрі всіх пригод і перемагає своїх ворогів.

Далі я вже не мала часу читати, тільки зазирнула в останнє оповідання. І була винагороджена — там знову була зустріч з Україною, вже не тільки в особі Хілта-козака, а й інших запорожців, з яких першим в оповіданні „Боґатир" є запорожець Аюб на кабардинському коні. Аюб також став вільним від Січі, від військових укріплень над Дніпром і на всі невигоди бурмоче одне:

— Та nichogo!

Одягнутий він у такі шаравари, рівних яким, пише автор, нема „від Чорного моря татар до Москви, міста московських князів". Аюб знайшов ці шаравари на мертвому черкеському князеві, а свого меча здобув після перемоги над валонським вояком.

Аюб зустрічається з московським загоном, яким командує „князь Владімір", що не розуміється ні на військових справах, ні на ситуації на кордоні, де він опинився, і навіть сплутав Донець з Дніпром. Тут є розмови про переселення цілих сіл на Україну для охорони кордонів, тут є бандурист, вишивана сорочка і свитка на молодому парубкові, і ви певні, що маєте перед собою українця. Але ні! Бачите, на ньому зелені чоботи, а це — за Ламбом — означає, що він мусульманин і хаджі. Там є пісня:

Своєю шаблею
я поклав низько
Голови тих, що хотіли,
щоб я схилив свою...

А коли ви терпеливо перечитаєте всі ці ухиляння, то раптом виявляється, що цей молодий бандурист є внуком Хілта - козака, який за цей час встиг побувати і в Індії, і у Великого Моґола, але, відчувши наближення смерти, вирішив повернутись у рідний край, до козаків, на Запоріжжя. Він був пригнічений, побачивши над Дінцем московську залогу, бо його брати козаки — це вільний народ, який не визнає над собою пана!.. Звичайно, відбувається бій з московитами, але... далі я не буду розповідати, бо хочу, щоб хтось із читачів прочитав цю книжку сам.

Найбільше я рекомендувала б ознайомитися бодай поверховно з першим і останнім оповіданням сумівцям, одумівцям, мунівцям і пластунам, а після цього можна б дати їм завдання виявити, що правда, а що неправда в писаннях Гаролда Ламба про запорожців. Ми ж знаємо, що молоді легше читати по-англійському, ніж по - українському, а тим, хто має комплекс нижчовартости, приємно буде довідатись, як високо цінить наших козаків американський письменник.

Гаролд Ламб, до речі, є також автором біографічних книжок — „Чінґіс-Хан, імператор над усіма людьми", „Александер Македонський", „Шарлемань" та інші. Писати оповідання про Хілта - козака почав він ще перед цими біографіями, і видавець заявляє, що в книжці „Крива шабля" зібрано всі оповідання про Хілта, якими читачі захоплювались вже давно. Гаролд Ламб помер у 1962 році.

Мене дивує одне — як це досі ніхто не згадав про нього чи про Хілта, хоч думається, що постановники „Тараса Бульби" більше керувались у своїх діях саме оповіданнями про козаків Ламба, ніж Гоголя! В усякому разі, це книжка, де, за малими вийнятками, козака описано вірно, хоч часом про нього говориться „руський козак", а часом робиться з нього татарина.

З НАШИХ БУДНІВ

ДЗВІН НА ТРИВОГУ

— Буду з тобою сваритися! — заявила просто з моста пані Татушиха тільки я опинився на порозі апартаменту дорогих моїх земляків з Бібрецького повіту, на 6-ій вулиці. — Буду тебе лаяти за тих твоїх скитайців! Що з ними діється?.. Чому вони на маївку не ходять?

Ця фронтова атака заскочила мене зненацька, цілком не приготованого до будь-якої оборони. Слава Богу, в цьому місці поспішив мені на відсіч господар дому, пан Татух, відклавши набік нове число „Свободи", з свіжими рапортами про конвенцію Українського Народного Союзу в Шикаго.

— Жінко, — промовив, — чи ти не при своїм розумі? Чого напастуєш чоловіка, замість попросити його, щоб сів та видихався з дороги? Чи він тому виною, коли хтось до церкви не ходить? А що він має робити — брати палицю в руки, йти з хати до хати і виганяти людей на маївку, як у Старім Краю виганяли народ на шарварок?

— А ти мовчи, бо з тебе теж добре зілленько! — загримала дорога землячка. — Як сядеш каменем у парку та як станеш „командувати американським" військом у В'єтнамі і розбивати комуністих, то можуть до церкви дзвонити і громи бити, а ти нічого не чуєш, бо ти тоді великий генерал Айзенгавер!

— Велл, — зідхнув пан Татух, — отак дісталося на горіхи і старшій, і молодшій еміґрації... Ти, небоже, попав нині, як голий у терня: моя місис не в ґуморі... Такого, знаєш, листа дістала з Краю...

— Ну, скажи, чи то не гріх, чи не образа Божа! — хвилювалась дорога землячка, потрясаючи сірою ковертою, знаним, фіолетовим чорнилом заадресованою. — Ото пише з дому сестра Гандзя, згадує, лебідонька, як то колись в Краю було файно-красно, а ще весною, коли вишні цвіли і хрущі над вербами бриніли... Ото, бувало, як висипався народ з маївки, то наче бджоли з вулика: наперед діточки, потім дівчата, парубки, а позаду старина шкандибала, — захлипала пані Татушиха, і сльози заглушили їй слова у горлі.

— Ну, що ж, — розвів руками пан Татух, — тепер той бідний народ, якби навіть хотів помолитися, то не має де, бо ці антихристи замінили нашу церковцю в селі в архітектурну памятку...

— А що з того, що тут, в Америці, є де молитись? — зразу віднайшла мову дорога землячка. — Що з того, що в нас, на маївці, так файно правлять, такі зворушливі проповіді про Матінку Божу говорять, коли на відправу прийде тобі купка бабок, два-три лисі радники, дві-три пані в жалобі і пан Гриць Яремчук, — бо йому тільки через вулицю та й вже у крилосі. А де ж, я тебе запитаю, ті всі паннуньці, що то в неділю парадують попід церкву у весняних костюмах і капелюшках?.. Де ж тая молода ґенерація, студенти, пластуни, сумівці, чи як вони там називаються?.. А чому занехався той гарний звичай, як то, бувало, хлопці відпроваджували додому дівчат з маївки?

— Гай - гай, — помахав головою пан Татух, — у наших лемків є така пословиця: „Пригадалися кумі ярі грушки на вербі". Тут уже, небого, нічого не порадиш, хоч ти сядь під церквою та плач у гіркі кулаки: тебе вже ніхто додому з маївки не підпровадить...

Ікер

Петро Одарченко

„КАМІННИЙ ГОСПОДАР" НА СЦЕНІ

(2)

Може Струве й сказав ці слова, але він і його „чесна компанія" принаймні не заборонили і не перешкодили поставити року 1914 — за царських часів, коли не існувало Української Держави, „Камінного господаря" Лесі Українки українською мовою! А в 1939 р. в „суверенній" Українській ССР — в її столиці Києві ця „чесна компанія старших братів" спинила „дерзость хохлацкую" і, ображаючи пам'ять великої української письменниці, усунула українську мову з її безсмертного твору і поставила цю п'єсу для громадян української столиці ... російською мовою. Поставив цю п'єсу К. Хохлов.

Одночасно спотворено й ідейний зміст, філософське трактування твору. Сама совєтська критика відзначила це жахливе спотворення „Камінного господаря" Лесі Українки. Хохлов, абсолютно не розуміючи цієї драми, зробив із неї розважальний еспанський спектакль, що відповідав смакам відсталої міщанської частини глядачів. Й. Кисельов писав про ці вистави Хохлова так: „Тут Дон-Жуан (М. Бєлоусов) насамперед позбавлений того інтелектуального багатства, яким наділений літературний образ. Сценічний Дон- Жуан ...надмірно ліричний, часом навіть плаксивий. Йому не вистачає розуму, сили, зухвалости, навіть пристрасти... М. Стрєлкова ... швидше кокетуюча, ніж насмішлива ... жеманна, але не сувора. „Гордої душі" не почувається. Спектакль явно не відповідає значущістю своєму літературному прототипу."

1948 р. театр повіз „Камінного господаря" на ґастролі до Москви. І московська преса розкритикувала виставу. Один із рецензентів, Є. Сурков, підкреслив, що „філософський задум поетеси виражений у спектаклі плутано, неясно".

1951 року К. Хохлов змушений був під нищівними ударами критики дати нове трактування „Камінного господаря". Проте й тут багато було недоліків. З Дон-Жуана вийшла „жартівлива молода людина з традиційної еспанської комедії „плаща й шпаги". Як зазначали рецензенти, Дон-Жуан у театрі скидався скорше на образ учителя танців з відомої комедії Льопе де Веґа. 1949 р. „Камінний господар" у російському перекладі ставився на сцені Костромського театру (режисер Ю. Мізецький, Донна Анна — К. Вітковська), а в 1952 р. в Тбілісі (режисер М. Ольшаницька). Ці вистави мали успіх, особливо в Тбілісі.

У Києві монополію на вистави „Камінного господаря" російською мовою має російський театр. А що сказали б росіяни, якби в Москві монополію на вистави „Євгенія Онєгіна" мав український театр та ще й ставив його в перекладі на українську мову? Напевне протестували б проти такого безглуздя!

***

В сценічній історії п'єс Лесі Українки безперечно важливе місце матимуть вистави, здійснені поза межами України. Драматичні твори Лесі Українки, як відомо, були поставлені в Театральній Студії Й. Гірняка та в Українському Театрі В. Блавацького. Ці вистави були на високому мистецькому рівні, і тому вони мали великий успіх. Дуже бажано було б, щоб хтось із акторів, що брали участь у цих виставах, написав спогади або окрему розвідку, присвячену сценічній історії п'єс Лесі Українки поза межами України. Така праця була б дуже цінною.

Недавно в Ню Йорку зорганізувався „Новий Театр" під керівництвом В. Лисняка з участю молодих сил — ентузіястів українського театрального мистецтва, що вчилися і закінчили своє навчання в Америці. Цей молодий „Новий Театр", безперечно, заслуговує на найбільшу моральну і матеріяльну підтримку збоку українського громадянства, українсько - американських організацій, збоку американців українського походження, а також збоку всіх мистецьких груп Америки. Заслуговує на велику похвалу й той факт, що „Новий Театр" розпочав свою діяльність поставою драми Л. Українки „Камінний господар". Відбулося вже три вистави. Преса відзначає, що ці вистави користувалися успіхом серед глядачів. На жаль, ще не було ні однієї докладної рецензії. Варто було б також, щоб організатори „Нового Театру" опублікували в пресі докладну статтю про історію виникнення цього театру, про його учасників, про завдання і пляни театру. Така стаття конче потрібна. Треба всіма силами реклямувати „Новий Театр" і систематично подавати відомості про його працю, про його пляни та потреби.

Кілька слів скажемо про другу виставу „Камінного господаря", що відбулася в суботу 23 квітня. Декорації, костюми, сценічне оформлення, все це було — відповідно до завдань модерної постави — дуже умовне й просте. Бажано тільки, щоб костюм Дон-Жуана був кра-

(Закінчення на стор. 4-ій)

ЮВІЛЕЙНИЙ ДАТОК У КОНВЕНЦІЙНИЙ РІК

ЗВЕРНЕННЯ УККА В СПРАВІ УНФОНДУ

У днях 7-9 жовтня 1966 року, в готелі Ню Йорк Гілтон в Ню Йорку, відбудеться Дев'ятий Конгрес Американських Українців. Цей Конгрес буде Ювілейним і на ньому його учасники, делеґати всіх центральних і льокальних Організацій, як теж представники Платників Національного Датку, відзначать 25-річчя існування і діяльности Українського Конгресового Комітету Америки і його фінансової бази — Українського Народного Фонду. Підготова до цього Ювілейного Конгресу вже почалася і вже почали працювати поодинокі Комісії, у тому Редакційна Комісія Ювілейної Книги, — і до Відділів УККА та Членських Організацій розіслано відповідні повідомлення.

Підготова Ювілейного Конгресу Американських Українців вимагає багато зусиль, тому є конечним, щоб Канцелярія УККА мала для цієї справи відповідні умовини праці. Щоб ці умовини створити, конечним є, щоб у першій половині цього року зібрати бодай половину наміченої на цей рік суми 120 тисяч долярів. Розуміючи вагу цього, Відділи УККА і поодинокі Членські Організації УККА розпочали ударну кампанію збірки датків до Українського Народного Фонду, на працю УККА, цього року вчасніше. Цю ударну кампанію збірки Національного Датку слід посилити й приспішити так, щоб нашу ціль зібрати бодай половину наміченої на цей рік суми, закінчити ще перед вакаційним періодом.

При цій нагоді, Екзекутива Українського Конґресового Комітету Америки висловлює найщирішу подяку і найвище признання нашому жертвенному громадянству, Екзекутивам Відділів УККА, Управам Членських Організацій, а зокрема Збірщикам, завдяки невсипущій праці яких збірка Національного Датку на пізніші кращий успіх за останні вісім років.

У зв'язку з цим, Екзекутива Українського Конґресового Комітету Америки звертається з гарячим закликом до всього українського громадянства в ЗДА негайно і щедро відгукнутися на ці звернення і не відкладати вплати Національного Датку на пізніші місяці. Негайна вплата Датку до УНФонду не тільки зміцнить фінансову базу УККА, діяльність якого приходиться поглибити і поширити, але й дасть змогу Централі УККА відповідно підготовити Дев'ятий Конґрес Американських Українців.

Зокрема Екзекутива Українського Конґресового Комітету Америки звертається до всіх Відділів УККА та Членських Організацій з проханням піти слідом низки Організацій і підвищити суму річної вкладки до УККА, а також зібрані на місцях фонди негайно переслати до Централі.

До всіх Платників Національного Датку, Екзекутива Українського Конґресового Комітету Америки звертається з гарячим проханням ставати членами „Конґресових Клюбів", даючи до УНФонду 25, 50, 100 чи більше долярів. До всіх тих, які були Платниками Національного Датку і з будь-яких причин отягалися з вплачуванням річного датку, Екзекутива УККА звертається з апелем вирівняти залеглості за минулі роки, щоб їхні прізвища були надруковані в Ювілейному Списку Платників Національного Датку.

Екзекутива Українського Конґресового Комітету вірить, що українське громадянство, завдяки жертвенності якого УККА зміг проіснувати 25 років та діяти успішно на різних відтинках, у цей Ювілейний Рік складе Ювілейний Даток на цілі УККА і таким чином зміцнить фінансово наше найвище представництво в ЗДА та дасть йому змогу поглибити його активність і поширити діяльність.

Кличемо Екзекутиви всіх Відділів УККА і Управи всіх Членських Організацій посилити ударну кампанію збірки Національного Датку, щоб ще перед початком вакаційного періоду, бодай половина запляновані суми для УНФонду була зібрана.

Просимо всіх Вп. пп. Збірщиків Національного Датку не жаліти труду й часу для цієї важливої справи, а всіх свідомих українців, — виконати національний обов'язок фінансово підтримати Український Конґресовий Комітет Америки — якнайшвидше!

У Конвенційний Рік — Ювілейний Даток для УККА!

ЕКЗЕКУТИВА УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ

Ню Йорк, 17 травня 1966 р.

АДМІНІСТРАЦІЯ ХАРЧІВ І ЛІКІВ ЗАБОРОНИЛА продавати складові частини ліку, що називається ЛСД. Цей лік може викликати різні реакції: від дуже приємних аж до таких, які роблять із людини терориста. Досі не вільно було перевозити лік ЛСД з одного стейту до іншого. Тепер заборонено продавати складові частини ЛСД, бо студенти коледжів і університетів користувалися цим ліком, який шкідливо впливає на умові здібності людини. Цей лік є приємним наркотиком, але деколи він приводить до божевілля того, що його довший час заживає.

ЗЕЛЕНОСВЯТОЧНИЙ ПОКЛІН ТИМ, ЩО ВПАЛИ

В Україні був здавен-давна звичай уладжувати під Зелені Свята загальні поминки по померлих. Вони мали суто релігійний характер та відбувалися у суботу напередодні неділі Зіслання св. Духа у вигляді церковних богослужб. Нав'язуючи до цього звичаю, після визвольної боротьби 1917-1920 рр. стали на Західно-Українських землях вшановувати особливо врочисто пам'ять борців, що впали в цій боротьбі. Введені тим чином урочистості відбувалися під час самих Зелених Свят та носили виразний національно-релігійний характер. По містах і селах виходили з українських церков багатолюдні процесії-походи та прямували до могил рідних воїнів, а де їх не було, до окремих символічних могил, відправляли Панахиди та складали вінки і цвіти, щоб тим чином виявити вдячність національним героям і борцям, а заразом задокументувати свою відданість ідеї визволення. У великих містах, головно у Львові, де в поході на могили УСС-ів та вояків УГА приймали участь непроглядні маси людей, ці врочистості набирали розмірів всенародних маніфестацій, що їх польська поліція даремне намагалася розігнати. Подібні процесії-походи мали місце у Перемишлі, де вони прямували до спільної могили в Пикуличах, в якій спочивають борці за визволення, так вояки, як і члени УВО. Ці врочистості увійшли згодом у традицію, яку українські ізгої-скитальці принесли на Землю Вашинґтона та в інші країни світу, що в них опинилася наша діяспора. У ЗДА ця традиція була підтверджена та закріплена Головними Управами діючих тут Комбатанських Організацій, які на спільній нараді на пропозицію Головної Управи ОбВУА однодушно встановили „День Поляглих", що припадає на кожнорічні Зелені Свята за юліянським календарем, та є призначений для загального вшанування пам'яти поляглих Борців за Волю Соборної України.

Продовжуючи цю високу і важливу традицію, українці Ню Йорку і околиці під проводом комбатантських організацій збираються рікрічно під час Зелених Свят біля символічної могили-пам'ятника на оселі УРСоюзу у Глен Спей, Н. Й., щоб помолитися спільно за спокій Душ Борців за волю Батьківщини та поклонитися їх безсмертній Пам'яті.

У біжучому році ці традиційні поминки, що проходитимуть під знаком 40-ої Річниці трагічної смерти Головного Отамана Симона Петлюри, відбудуться там же у Зелену Неділю, 29-го травня ц. р. стараннями Братства „Броди-Лев" і Станиці Братства кол. Вояків I Української Дивізії УНА в Ню Йорку під протекторатом Крайової Управи тогож Братства, при чинній співучасті Координаційного Комітету Українських Комбатантських і Американсько-Українських Ветеранських Організацій міста Ню Йорку та Молодечих Організацій. Після св. Літургій, обох віровизнань буде відслужена врочиста Панахида біля могили-пам'ятника. Співатиме хор „Думка", який кілька літ тому започаткував такі врочистості у Глен Спей та щороку приймає в них участь. Після Панахиди слідуватиме світська частина святкування, яку відкриє коротким словом голова названого Координаційного Комітету. Згодом представники поодиноких організацій зложать вінки та скажуть привітання. На закінчення сурмач заграє „останній салют". Напередодні цих святкувань, в суботу 28-го травня ц. р. відбудеться на тій же оселі Товариська Зустріч кол. Вояків з Громадянством з різноманітною мистецькою програмою, присвяченою Пам'яті Поляглих Героїв. Її виконають під проводом п. Олега Лисяка артистки: Марія Лисяк і Ліза Чепіль при режисуванні п. Богдана Паздрія та хор Комбатантів міста Ню Йорку.

Національним обов'язком всіх свідомих українців а передусім б. вояків є взяти масову участь у цьому релігійно-національному святкуванні. Зокрема слід подбати про якнайчисленішу участь нашої Молоді. Всі українські організації повинні прибути з прапорами і вінками. Окремі автобуси від'їдуть з-під Народного Дому в Ню Йорку, при Другій евню, в неділю в год. 7:00 ранку та вирушать з Глен Спей у поворотну дорогу в год. 6:30 вечора. Квитки на автобуси, в ціні по 4.00 дол. можна набувати в книгарнях АРКА ЕКО та СУРМА не пізніше 22-го травня ц. р.

Др Іван Козак
голова Координаційного Комітету Українських та Американсько-Українських Комбатантських і Ветеранських Організацій м. Ню Йорку.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ"

На цьому місці друкуємо імена тих ВП. Громадян, що надіслали свою добровільну доплату до передплати та свою пожертву на фонд „Свободи" та її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА Ч. 26

Д-р К. Цайнінгер і Котелевич, Прінстон	$15.00	К. Гусак, Джамайка Плейнс	2.00
В. Гуссар, Рочестер	10.00	А. Гусар, Рочестер	2.00
А. Леник, Дес Плейнс	10.00	І. Гут, Шикаґо	2.00
І. Гривко, Клівленд	8.00	В. Кіндефорський, Камберленд	2.00
В. Андреїв, Давнсвю	5.00	М. Литвин, Шикаґо	2.00
І. Витвицький, Бронкс	5.00	Л. Ломиш, Данкірк	2.00
М. Волицький, Шикаґо	5.00	Г. Нога, Брентфорд	2.00
С. Долошицький, Гаммонд	5.00	І. Павловський, Боффало	2.00
Д. Желем, Брайтс	5.00	С. Паньків, Шикаґо	2.00
В. Коваль, Тонаванда	5.00	Я. Сенишин, Геркімер	2.00
М. Мартинюк, Ню Йорк	5.00	І. П. Желем, Шарлерой	1.50
Д-р В. Петришин, Ессекс Феллс	5.00	Т. Тещук, Філядельфія	1.10
В. Прийма, Дітройт	5.00	Г. Бартош, Денвер	1.00
Е. Гірник, Іст Ориндж	4.00	М. Бідюк, Дітройт	1.00
І. Ровенчук, Овк Парк	4.00	В. Василишин, Вест Роксбури	1.00
М. Бобечко, Клівленд	3.00	М. Власенко, Шикаґо	1.00
С. Гінда, Бруклин	3.00	С. Глушко, Денвер	1.00
А. Дончук, Фраквілл	3.00	І. Городецький, Бронкс	1.00
Е. Дуда, Філядельфія	3.00	П. Гуменюк, Вай Милло	1.00
О. Зарічний, Сиракюз	3.00	М. Дачкевич, Шикаґо	1.00
П. Кіра, Бруклин	3.00	В. Дершко, Вейн	1.00
В. Матієв, Сомервил	3.00	М. Дзядів, Джерзі Сіті	1.00
В. Містянський, Шикаґо	3.00	Д-р Н. Дутко, Дітройт	1.00
А. Морозовський, Ровзвілл	3.00	І. Ковалькевич, Голіовк	1.00
„Просвіта", Вінніпеґ	3.00	М. Коренець, Лос Анджелес	1.00
П. Слотюк, Філядельфія	3.00	Н. Н., Монтреаль	1.00
Н. Терпляк, Амстердам	3.00	Д. Небор, Ню Гевен	1.00
В. Юзьвяк, Сімсбури	3.00	Д. Олексій, Спрінґфілд	1.00
В. Паракіц, Нюарк	2.50	В. Сакалюк, Шикаґо	1.00
І. Ситник, Філядельфія	2.10	Т. Скоробогатий, Лодай	1.00
М. Бундик, Літтел Фоллс	2.00	А. Тимошук, Бріджпорт	1.00
Н. Бучинський, Верґенфілд	2.00	М. Усик, Мес Кіспорт	1.00
К. Гула, Річфілд Спрінґс	2.00	М. Хруль, Гартфорд	1.00
		М. Яношак, Глен Овкс	1.00

Ню Йорк, Н. Й.

ЗУСТРІЧ ГРАДУАНТІВ

Знов надходить кінець шкільного року, і знов тисячі нашої молоді покинуть шкільні мури, щоб відпочити і набрати сил до дальшої праці.

Окружна Рада СУА в Ню Йорку як щороку влаштовує „Зустріч Градуантів" з гайскулів і з Коледжів. Ця наша імпреза стає кожного року популярнішою, на що вказує все більше число її учасників. Другим доказом популярности імпрези є те, що вона поширюється по цілій Америці, особливо там, де існують відділи СУА.

Віримо, що ця імпреза є корисна для молоді і для батьків, бо вона дає змогу нашій молоді себе пізнати, лишає гарний спомин часто на ціле життя.

Ми в Европі інакше відзначували матуру, а я певна, що в кожного чи кожної з нас остались в пам'яті якісь залишки з тих важливих для нас днів. Коли б прийшлось нам про ті часи щось написати, то я вірю, що ми мали б багато томів споминів з часів, як ми здавали матуру.

Щоб наша молодь знала, що крім батьків нею інтересується і ширше громадянство, то нам треба імпрезу влаштовану для градуантів піддержати і молодь до неї заохотити.

Окружна Рада СУА доложить всіх старань, щоб ця зустріч нашої молоді була поставлена на високому рівні і дала моральне задоволення тим, що її влаштовують, а молоді остала в пам'яті як доказ заінтересування нею старшим громадянством.

Зустріч відбудеться 18-го червня в залі Українського Народного Дому. Всі точніші дані будуть подані в свій час.

Марія Демидчук

П. С. Зголошення проситься слати на адресу:
Mrs. Lidia Kotlarchuk, 340 St. Ann Ave. Bronx, 54, N.Y.

Роман Рудницький гратиме як соліст, з оркестрою у Вашинґтоні

Молодий український піяніст Роман Рудницький дістав несподівано запрошення виступити в суботу 28 травня з Вашинґтонською Національною Симфонічною оркестрою на відкритті її літнього сезону, циклу т. зв. „Твайлайт Консертс", яким спонзорує Смітсонський Інститут та які будуть відбуватися в Террас Голл. Початок концерту о годині 7:30. Роман Рудницький виконає з оркестрою Концерт б-моль Чайковського, той сам, яким він здобув наприкінці березня ц. р. великий успіх у Вашинґтоні, коли в останній хвилині заступив захворілого соліста, відомого французького піяніста Філіппа Антремонта. Тоді Романа Рудницького заанґажували на два концерти з Вашинґтонською оркестрою на осінь цього року. 17 травня ц. р. Роман Рудницький мав третій з черги власний концерт, спонзорований Пібоді — консерваторією в Балтиморі, Мд., де він приготовляється до докторату з музики. В неділю 5 червня Роман Рудницький виступить у мистецькій програмі 100-долярового бенкету в честь Кардинала Йосифа Сліпого в Ню Йорку (до речі, молодший брат Романа, Доріян, віольончеліст, був солістом на такому ж концерті у Філядельфії 15 травня). 6 червня Роман Рудницький відлетить до Европи, де його виступи закінчаться аж в половині вересня.

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого і Незабутнього Чоловіка і Батька

бл. п. Ярослава ПІРАНОВСЬКОГО

будуть відправлені
в СУБОТУ, 28-го ТРАВНЯ 1966 р.
о год. 9-ій ранку

Заупокійні Служби Божі з Панахидою

В ДЖЕРЗІ СИТІ в каплиці школи св. Петра і Павла при Бентлей евню.

В НЮ БРАНСВІК в українській католицькій церкві Пресв. Діви Марії.

про що Родину і Знайомих повідомляє:
ДРУЖИНА СОФІЯ
ДОНЬКА ХРИСТИНА і РІДНЯ.

•

В ПОНЕДІЛОК, 30-го ТРАВНЯ (МЕМОРІЯЛ ДЕЙ)
на цвинтарі Holy Cross Cemetery, N. Arlington, N.J.
в год. між 10 - 11 ранку
відбудеться

Посвячення Пам'ятника

на могилі Покійного.

Пам'яті зразкового громадянина

(У сороковий день смерти Сильвестра Процькова)

13-го квітня українська громада міста Ню Йорку востаннє прощала бл. п. Сильвестра Процькова, одного з небагатьох вже учасників українського студентського руху Західньої України на початку 20-го століття. Бувши студентом права, Покійний брав активну участь в боротьбі за український університет у Львові і за участь в демонстрації, під час якої згинув студент Адам Коцко, був арештований разом з іншими студентами.

Студентськими справами Покійний жив і для них працював до кінця свого життя. Громадянство Ню Йорку довго пам'ятатиме Покійного як невтомного працівника Фонду Катедри Українознавства (ФКУ), що протягом останніх п'яти років перейшов сотні поверхів, пригадуючи нашим людям критичну потребу створення першої на академічному форумі вільного світу катедри українознавства, щоб майбутні покоління мали забезпечену можливість студіювати культуру і минуле України.

Смерть застала бл. п. С. Процькова як 1-го голову Відділу ФКУ в Ню Йорку, не давши йому дожити хвилини завершення діла, для якого він віддано трудився. Немов відчуваючи свій недалекий відхід, Покійний сказав у вузькому гурті приятелів: „Коли вже така воля Всевишнього, то відходжу свідомий того, що мій труд і піт чола продовжуватимуть робити корисне діло для української справи".

Бл. п. Сильвестер Процьків

Бл. п. С. Процьків народився 17-го жовтня 1885 р. в селі Швайківцях Чортківського повіту, в Західній Україні. Середню освіту здобув у державній гімназії з українською викладовою мовою в Тернополі і був у першій групі випускників-матурантів цієї гімназії.

Відбувши арешт за участь в демонстраціях за український університет, він переїхав на продовження студій права до Чернівецького університету на Буковині, де і залишився на декілька років працювати в „Сільській Касі". Під час визвольних змагань був інструктором кадрів адміністрації відновленої Української Держави.

По закінченні економічних студій в торговельній академії, бл. п. С. Процьків оселився в Зимній Воді і працював у „Земельному Банку" у Львові, де його застала друга світова війна. Перебувши скитальщину в таборах переміщених осіб за працею в адміністрації УНРРА, переїхав на постійний побут до ЗДА, де в 1948 році померла його дружина, сл. п. Михайлина.

Після втрати дружини не впав духом, а поринув в громадську працю, особливо на секторі молоді. І так, в 1950-их роках став секретарем Управи Українського Спортового Клюбу (УСК-у) в Ню Йорку під час двох каденцій. Хоч не мав дітей, найбільше уваги і праці присвятив молоді. Був людиною скромною, чесною і працьовитою.

Бл. п. Сильвестер Процьків помер на Великдень 10-го квітня, залишивши в смутку брата д-ра Антона Процькова з родиною та сестер і дальшу рідню в Україні, Канаді, Америці та на Сибіру. Тлінні останки Покійного спочивають на цвинтарі Оливна Гора в Маспеті, Ню Йорк.

Вічна Йому пам'ять

М. С. Х.

„КАМІННИЙ ГОСПОДАР" НА СЦЕНІ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

щим. Головна увага була скерована на акторську гру і мистецьке слово. Коли взяти до уваги всі обставини і умови, в яких відбувалася вистава „Камінного господаря" силами молодих акторів, що більшу частину свого молодого віку прожили поза межами України, то треба сказати, що загалом ця вистава безумовно була успішною.

Оля Кириченко цілком добре виконала ролю Долорес. Вона створила світлий образ щирої і вірної в своїй самовідданій і жертовній любові дівчини. Мова Олі Кириченкової відзначалася своєю чистотою. Романтична піднесеність тону її реплік відповідала образові Долорес. Л. Кукрицька (Донна Анна) — безперечно добра акторка, але на початку п'єси її голос звучав, як голос героїнь у побутових п'єсах. Пізніше інтонація поліпшилась і набула більшої твердости та піднесености. В останніх актах Лариса Кукрицька виконувала свою ролю цілком добре. І. Шуган (Командор) цілком відповідав поставленому завданню. Варто відзначити також добре виконання роль Дон-Жуана (В. Лисняк), Сганареля(Михайло Яблонський), Донни Консепсіон (Лідія Крушельницька) та інших.

Треба сказати, що „Новий Театр" має добрий акторський склад. Більше уваги треба звернути на чистоту мови, зокрема на наголоси. Варто частіше користуватися „Правописним словником" Г. Голоскевича та „Словником наголосів української літературної мови" М. Погрібного. Обидва ці словники є в українських книгарнях Ню Йорку.

Щиро бажаємо молодому українському „Новому Театрові" дальших успіхів в його дуже важливій діяльності та в його великій місії зберігати, культивувати й поширювати серед глядачів, — особливо серед молоді, — кращі здобутки українського слова і театрального мистецтва. Молоді талановиті актори „Нового Театру" мають усі дані, щоб поставити на сцені такі видатні й актуальні для нашого часу драматичні твори Лесі Українки, як, наприклад, „Оргія", „Лісова Пісня" та твори інших авторів — українських і світових письменників. „Новий Театр" має повне право називатися „Новим Театром ім. Лесі Українки".

(Кінець)

Посмертні згадки

КАТЕРИНА ЧИЖОВСЬКА, довголітня членка 230-го Відділу УНС, померла 3-го квітня 1966 р. в Йонґстави, Огайо, по короткій недузі на 64-му році життя. Покійна родилася в селі Ярослав, Галичина. Полишила в смутку мужа Юрія, 2 синів і 2 замужні доньки. Похорон відбувся з церкви Пресвятої Тройці. Похована на цвинтарі Кальварія при участи родини, членів Відділу та знайомих.

Вічна Їй Пам'ять!

П. Ліщак, секр.

МАРІЯ СКУБЯК, довголітня членка 230-го Відділу УНС Б-ва св. І. Хрестителя в Йонґстави, Огайо, померла дня 8-го квітня 1966 року в Скотсдале, Арізона на 63-му році життя. Полишила в смутку мужа Антона, 1 сина і 2 доньки. Похорон відбувся в Арізоні.

Вічна Їй Пам'ять!

П. Ліщак, секр.

МИХАЙЛО ЮРКІВ, довголітній член 316-го Відд. УНС Український Народний Дім в Рочестері, Н. Й., помер 24 лютого 1966 р. на 73-му році життя. Покійний родом зі села Дібринів, Рогатин, Зах. Україна. Був активним членом, інтересувався всіми справами громади. Маючи музичну освіту, був довший час диригентом хору і діточої оркестри при Т-ві, був вчителем укр. мови для тут народжених дітей, опікувався новоприбулими, помагав їм матеріяльно і морально. Покійний полишив дружину Марію і дві дочки. Похорон відбувся 28-го лютого 1966 р. з церкви св. Йосафата.

Вічна Йому Пам'ять!

Управа Т-ва